

Fremsat den xx. maj 2018 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik, lov om Udbetaling Danmark og udlændinge-
loven

(Indførelse af beskæftigelseskrav for ret til uddannelses- og kontanthjælp og forlængelse
af opholdskravet samt ophævelse af bestemmelsen om opholdstilladelse på baggrund af
arbejdsmarkedstilknytning)

§ 1

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 31. marts 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1000 af 30. august 2015, § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 og § 5 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 3, 1. pkt., ændres »7 år inden for de seneste 8 år, jf. dog stk. 4-6« til: »9 år inden for de seneste 10 år, jf. dog stk. 4-8«.

2. I § 11 indsættes efter stk. 5 som nye stykker:

»Stk. 6. Retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp er tillige betinget af, at personen har haft ordinær beskæftigelse her i riget i en periode, som sammenlagt svarer til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år. 1. pkt. finder anvendelse for udlændinge, der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregisteret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget, samt for personer, der er folkeregistreret som indrejst fra udlandet i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter udlandsophold i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Stk. 3, 4. og 5. pkt. finder tilsvarende anvendelse for opgørelsen af de 12 på hinanden følgende måneder. Beskæftigelseskravet efter 1. pkt. kræves alene opfyldt én gang, uanset om personen løbende modtager uddannelses- eller kontanthjælp eller genansøger herom.

Stk. 7. Opgørelse af beskæftigelse efter *stk. 6*, for personer uden fastsat arbejdstid og for personer beskæftiget ved selvstændig virksomhed foretages ved at anvende den omregnings­sats, der er fastsat, jf. § 13 f, *stk. 15*. Ved omregning benyttes den omregnings­sat­sen, som er gældende for det kalenderår, hvor indkomsten er indberettet til indkomstregi­steret, eller det indkomstår, som årsopgørelsen dækker.«

Stk. 6 og *7* bliver herefter *stk. 8* og *9*.

3. § 11, *stk. 6*, som bliver *stk. 8*, affattes således:

»*Stk. 8.* Kravet om, at personen skal have opholdt sig lovligt her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, og kravet om ordinær fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år gælder ikke for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen. Endvidere gælder kravet om ordinær fuldtidsbeskæftigelse i riget i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år ikke for førtidspensionister, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening eller en tilsvarende pension fra et andet EU/EØS-land, eller for personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. lov om social pension.«

4. I § 11, *stk. 7*, som bliver *stk. 9*, indsættes i 3. pkt. efter »*stk. 3*« »og beskæftigelseskravet i *stk. 6*«.

5. I § 27, *stk. 1*, ændres »betingelserne i § 11, *stk. 3*,« til: »betingelserne i § 11, *stk. 3* og *6*,«.

§ 2

I lov om Udbetaling Danmark, jf. lovbekendtgørelse nr. 1507 af 6. december 2016, som senest ændret ved § 16, nr. 1 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 og senest ved § 51 i lov nr. 60 af 30. januar 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 12 i, *stk. 2*, ændres »11-årig« til »13-årig«.

§ 3

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret bl.a. ved lov nr. 1691 af 26. december 2017, [L 140] og senest ved lov nr. [L 141], foretages følgende ændringer:

1. I § 4 c, *stk. 4*, nr. 5, ændres: »§ 9 a, *stk. 2*, nr. 1-10 eller 12« til: »§ 9 a, *stk. 2*, nr. 1-11«.

2. I § 9 a, stk. 2, nr. 10, ændres »stk. 14« til: »stk. 13«.

3. § 9 a, stk. 2, nr. 11, ophæves.

Nr. 12 bliver herefter nr. 11.

4. I § 9 a, stk. 2, nr. 12, der bliver nr. 11, stk. 18, der bliver stk. 17, og to steder i stk. 20, der bliver stk. 19, ændres »stk. 17« til: »stk. 16«.

5. I § 9 a, stk. 5, ændres fire steder, »stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12« til: »stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11«.

6. § 9 a, stk. 6, ophæves.

[Stk. 7-23 bliver herefter stk. 6-22]

7. I § 9 a, stk. 8 og 9, der bliver stk. 7 og 8, ændres »stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12« til: »stk. 2, nr. 1-8 og 11«.

8. I § 9 a, stk. 10, der bliver stk. 9, ændres »stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12« til: »stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11«.

9. I § 9 a, stk. 11, der bliver stk. 10, ændres »nr. 12, litra a-c« til: »nr. 11, litra a-c« og »Stk. 4 og 10« ændres til: »Stk. 4 og 9«.

10. I § 9 a, stk. 16, der bliver stk. 15, ændres »stk. 17« til: »stk. 16« og »stk. 2, nr. 12« ændres til: »stk. 2, nr. 11«.

11. I § 9 a, stk. 19, der bliver stk. 18, ændres »stk. 20« til: »stk. 19«.

12. I [§ 9 a, stk. 22], der bliver stk. 21, ændres »stk. 17-20« til: »stk. 16-19«.

13. I § 9 h, stk. 1, nr. 4, ændres. »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-11«.

14. I § 9 h, stk. 1, [nr. 17], ændres. »§ 9 a, stk. 11« til: »§ 9 a, stk. 10«.

15. I § 9 h, stk. 3, og § 52 b, stk. 2, nr. 5, ændres. »§ 9 a, stk. 17« til: »§ 9 a, stk. 16«.

16. I § 9 h, stk. 7, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 2, nr. 3, ændres. »§ 9 a, stk. 5-7« til: »§ 9 a, stk. 5-6«.

17. I § 9 m, stk. 1, ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller 11,« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-11, stk. 3 eller 10«.

[17a. I § 14, stk. 2, 2. pkt., ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 1, 2, 5-8, 10, 11 og nr. 12, litra a, c og d« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1, 2, 5-8, 10 og nr. 12, litra a, c og d«.]

18. I § 17, stk. 5, ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 3 og 12,« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 3 og 11,« og »§ 9 a, stk. 2, nr. 12« ændres til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 11«.

19. I § 40, stk. 3, ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-8 og 11«.

20. I § 48 h, stk. 2, ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 10, og stk. 15« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 10, og stk. 14«.

21. I § 52 b, stk. 2, nr. 6, ændres »§ 9 a, stk. 19« til: »§ 9 a, stk. 18« og to steder ændres »§ 9 a, stk. 20« til: »§ 9 a, stk. 19«.

§ 4

Stk. 1. § 1 og 2 træder i kraft den 1. januar 2019, jf. dog stk. 3-5.

Stk. 2. § 3 træder i kraft den 1. juli 2018.

Stk. 3. § 1, nr. 2, finder anvendelse for personer, der er folkeregistreret som indrejst fra udlandet til riget den 1. januar 2008 eller senere, herunder udlændinge der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget.

Stk. 4. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for personer, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp ved lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Hvis udbetalingen af uddannelseshjælp eller kontanthjælp efter lovens ikrafttræden har været ophørt i 2 hele kalendermåneder eller derover, og der igen ansøges om ydelse, skal de i stk. 4 nævnte ansøgere opfylde lovens § 1 ved den fornyede ansøgning efter 1. januar 2019.

Stk. 6. § 3 finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. juli 2018, hvor lovens § 3 træder i kraft, har indgivet ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 5

§ 3 gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
2. *Lovforslagets baggrund*
3. *Stramning af opholdskrav for at opnå ret til uddannelses- eller kontanthjælp*
 - 3.1. *Gældende ret*
 - 3.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
4. *Indførelse af et beskæftigelseskrav for ret til uddannelses- eller kontanthjælp*
 - 4.1. *Gældende ret*
 - 4.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
 - 4.2.1. *Beskæftigelseskravet*
 - 4.2.1.1. *Afgrænsning af persongruppen der skal opfylde beskæftigelseskravet som følge af Indrejse den 1. januar 2008 eller senere*
 - 4.2.1.2. *Opgørelse af beskæftigelseskravet*
 - 4.2.2. *Nærmere om ordinær beskæftigelse*
 - 4.2.3. *Nærmere om selvstændig virksomhed*
5. *Ophævelse af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om arbejdsmarkedstilknytning*
 - 5.1. *Gældende ret*
 - 5.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
6. *Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
7. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
8. *Administrative konsekvenser for borgerne*
9. *Miljømæssige konsekvenser*
10. *Forholdet til EU-retten*
 - 10.1. *EU-ret og ret til kontanthjælp og integrationsydelse*
 - 10.2. *Særligt om Associeringsaftalen med Tyrkiet*
11. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
12. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

At Danmark i dag stadig har store grupper af flygtninge og ikke-vestlige indvandrere, der er uden tilknytning til arbejdsmarkedet, skyldes efter regeringens opfattelse, at det i mange år ikke kunnet betale sig for dem at arbejde. Derfor lægger regeringen vedvarende vægt på, at forsørgelsesydelse bliver fastsat på et niveau, så flygtninge og ikke-vestlige indvandrere opnår en ofte betydelig økonomisk fremgang, når de går fra at blive forsørget af det offentlige til at blive selvforsørgende. Efter regeringens opfattelse skal integrationen af denne gruppe af udlændinge først og fremmest finde sted igennem arbejdsmarkedet, og nærværende forslag er endnu et led i denne bestræbelse.

Straks efter sin tiltræden i 2015 indførte den daværende Venstre regering en nedsat ydelse i form af integrationsydelsen Indførelsen af integrationsydelse indebar, at nytilkomne flygtninge og familiesammenførte udlændinge og personer, der ikke har boet i Danmark gennem en længere periode i stedet for uddannelseshjælp eller kontanthjælp modtog integrationsydelse. Det blev en betingelse for retten til uddannelseshjælp og kontanthjælp, at ansøgeren lovligt havde opholdt sig her i riget i sammenlagt mindst 7 år ud af de seneste 8 år. Lovændringen trådte i kraft pr. 1. september 2015 og havde til hensigt at gøre det mindre attraktivt at søge asyl i Danmark, samtidig med at den skulle give nytilkomne flygtninge og udlændinge et større incitament til at arbejde og blive integreret i det danske samfund. Lovændringen omfattede også danske statsborgere, der indrejste i Danmark efter den 1. september 2015 og ikke opfyldte opholdskravet. Den 1. juli 2016 blev målgruppen udvidet så både personer, der allerede modtog uddannelses- eller kontanthjælp, og personer, der fremover ansøgte herom, vil modtage integrationsydelse, hvis ikke de opfylder kravet om at have opholdt sig i Danmark i sammenlagt 7 ud af de seneste 8 år.

Det fremgår af "Aftale om flere år på arbejdsmarkedet", som regeringen og Dansk Folkeparti indgik i juni 2017, at integrationsydelsen nedsættes med yderligere 3 pct., ligesom danskstillægget omlægges fra et løbende danskstillæg til en tidsbegrænset bonus. Der er fremsat lovforslag herom (L 120) med forventet ikrafttræden den 1. juli 2018.

Nærværende lovforslag er et led i udmøntningen af "Aftale om lavere skat på arbejdsindkomst og større fradrag for pensionsindbetalinger" af 6. februar 2018 mellem regeringen og Dansk Folkeparti og udvider opholdskravet fra mindst 7 ud af de seneste 8 år til mindst 9 ud af de seneste 10 år samt indfører et beskæftigelseskrav, der sammenlagt skal svare til 2 år og 6 måneder fuldtidsbeskæftigelse inden for de seneste 10 år.

Regeringens mål med at indføre et styrket opholdskrav er, at det økonomiske incitament til at overgå fra integrationsydelse til beskæftigelse bliver større. Målet med at indføre et beskæftigelseskrav er at sende et klart signal om, at forudsætningen for at få adgang til uddannelses- eller kontanthjælp er, at man har bidraget aktivt til det danske samfund og derigennem tilskynde til at få en mere fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Udgangspunktet er,

at alle, der er omfattet af opholdskravet, også skal opfylde beskæftigelseskravet. Der kan dog være tilfælde, hvor en person på grund af sit rejsemønster alene skal opfylde opholdskravet, idet personen ikke har været udrejst i 12 på hinanden følgende måneder.

2. Lovforslagets baggrund

»Aftale om lavere skat på arbejdsindkomst og større fradrag for pensionsindbetalinger« indeholder følgende om opholdskravet og om beskæftigelseskravet:

»*Strammere opholdskrav på 9 ud af 10 år for uddannelses- eller kontanthjælp*

Opholdskravet for ret til uddannelses- eller kontanthjælp på mindst 7 ud af 8 års lovligt ophold her i riget ændres til mindst 9 ud af 10 års lovligt ophold i riget. Det strammere opholdskrav medfører, at det økonomiske incitament til at overgå fra integrationsydelse til beskæftigelse forlænges. Forlængelsen af opholdskravet får virkning fra 1. januar 2019.

Beskæftigelseskrav for ret til uddannelses- eller kontanthjælp

Adgang til uddannelses- eller kontanthjælp er i dag betinget af, at ansøgeren opfylder opholdskravet. Der stilles i dag ikke krav om forudgående beskæftigelse for at opnå ret til uddannelses- eller kontanthjælp. Med *aftale om lavere skat på arbejdsindkomst og større fradrag for pensionsindbetalinger* indføres et supplerende krav om 2½ års beskæftigelse inden for de seneste 10 år i tillæg til stramningen af opholdskravet for at have ret til uddannelses- eller kontanthjælp. Beskæftigelseskravet skal tilskynde til at få en mere fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det nye beskæftigelseskrav vil gælde fra 1. januar 2019 for alle, der er indrejst til Danmark den 1. januar 2008 eller senere, dvs. både udlændinge og danske statsborgere. Brøkpensionister (såvel folkepensionister som førtidspensionister) er undtaget fra beskæftigelseskravet, såfremt de i øvrigt opfylder opholdskravet. Kravet omfatter heller ikke personer, der allerede modtager kontanthjælp pr. 1. januar 2019. Ophører borgeren med kontanthjælp og genansøger uden at opfylde beskæftigelseskravet, vil den pågældende ikke have ret til uddannelses- eller kontanthjælp.«

Dette lovforslag udmønter denne del af aftalen.

Herudover indeholder lovforslaget forslag om ophævelse af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået inddraget eller nægtet forlænget deres opholdstilladelse.

3. Stramning af opholdskravet for at opnå ret til uddannelses- eller kontanthjælp

3.1. Gældende ret

I § 11, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik fremgår det, at kommunen kan yde hjælp i form af integrationsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

De gældende grundbetingelser for at modtage hjælp fremgår af § 11, stk. 2:

- 1) at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivsophør,
- 2) at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsørgelse, og
- 3) at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Det følger af § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, at retten til uddannelseshjælp og kontanthjælp tillige er betinget af, at ansøgeren har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år. I beregningen af opholdstiden indgår perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat. Ophold i udlandet i perioder på sammenlagt højst 2 måneder pr. kalenderår i forbindelse med ferie, studierejser, tjeneste- og forretningsrejser m.v. ligestilles med ophold her i riget, hvis personen har beholdt sin bopæl her i riget. Ophold i udlandet på militær mission for den danske stat under instruktion af forsvaret ligestilles med ophold her i riget. Det samme gælder ophold i udlandet, hvor personen af den danske stat er stillet til rådighed for militær mission under instruktion af udenlandsk eller international myndighed.

Efter § 11, stk. 6, gælder kravet om, at ansøgeren skal have opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, ikke for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.

Det fremgår af § 11, stk. 7, at kommunen træffer afgørelse om retten til integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Personen har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp personen er berettiget til. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i stk. 3 er opfyldt, yder kommunen integrationsydelse.

3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at det gældende opholdskrav på sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år her i riget forlænges, således at der fremover vil være et krav om sammenlagt 9 års ophold her i riget inden for de seneste 10 år som betingelse for at få uddannelses- eller kontanthjælp. Forlængelsen af opholdskravet har til formål at styrke det økonomiske incitament til at overgå fra integrationsydelse til beskæftigelse.

Det foreslås, at de gældende beregningsprincipper i forhold til ophold videreføres, således at der fortsat indgår perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat. Ophold i udlandet i perioder på sammenlagt højst 2 måneder pr. kalenderår i forbindelse med ferie, studierejser, tjeneste- og

forretningsrejser m.v. ligestilles med ophold her i riget, hvis personen har beholdt sin bopæl her i riget. Ophold i udlandet på militær mission for den danske stat under instruktion af forsvaret ligestilles med ophold her i riget. Det samme gælder ophold i udlandet, hvor personen af den danske stat er stillet til rådighed for militær mission under instruktion af udenlandsk eller international myndighed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

Kravet om, at ansøgeren skal have opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, gælder ikke for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen. Efter artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 492/2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen har vandrende arbejdstagere ret til samme sociale fordele som værtsstatens egne borgere. Også selvstændigt erhvervsdrivende har ret til ligebehandling efter EUF-traktatens artikel 49 om den frie etableringsret. Efter forslaget gælder 9 års kravet heller ikke for danske statsborgere, i det omfang, disse er omfattet af EUF-traktatens artikel 45 om arbejdskraftens frie bevægelighed eller artikel 49.

Det betyder, at EU-borgere, herunder også danske statsborgere, der efter en periode i et andet EU-land, f.eks. har opnået arbejdstagerstatus på det danske arbejdsmarked, vil kunne modtage uddannelses- eller kontanthjælp uanset det foreslåede opholdskrav i lov om aktiv socialpolitik. Ankestyrelsen fastslog i principafgørelse 103-16, at når en EU-/EØS-borger efter EU-retten er berettiget til hjælp, er personen undtaget fra at skulle opfylde opholdskravet. Dette gælder også for danske statsborgere, der efter EU-retten er berettigede til hjælp. En EU-/EØS-borger er efter EU-retten berettiget til hjælp, når personen har opnået arbejdstagerstatus på det danske arbejdsmarked. Dette gælder også, hvis EU-/EØS-borgeren har bevaret sin status som vandrende arbejdstager, f.eks. hvis denne har været ude for en arbejdsskade eller er blevet syg. Perioden, hvori de kan bevare arbejdstagerstatus vil typisk strække sig over 1-12 måneder.

En dansk statsborger, der efter sin tilbagevenden til Danmark fra et ophold i et andet EU-/EØS-land hverken opfylder opholdskravet eller har opnået arbejdstagerstatus, har alligevel ret til uddannelses- eller kontanthjælp, hvis personen har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark.

Der henvises til pkt. 9 om forholdet til EU-retten og til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 3.

I overensstemmelse med gældende ret foreslås det, at kommunen også fremover skal træffe afgørelse om retten til integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp samt at ansøgeren har pligt til at bidrage med de oplysninger, der er nødvendige for at

afgøre, hvilken hjælp personen er berettiget til. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i § 11, stk. 3 er opfyldt, yder kommunen integrationsydelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

4. Indførelse af et beskæftigelseskrav for ret til uddannelses- eller kontanthjælp

4.1. Gældende ret

Efter de gældende regler i lov om aktiv socialpolitik er det ikke en betingelse for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp, at ansøgeren har haft forudgående beskæftigelse.

4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre et supplerende beskæftigelseskrav svarende til 2 år og 6 måneders ordinær fuldtidsbeskæftigelse inden for de seneste 10 år i tillæg til den under pkt. 3.2. foreslåede styrkelse af opholdskravet for at få ret til uddannelses- eller kontanthjælp. Beskæftigelseskravet har til formål at sende et klart signal om, at forudsætningen for at få adgang til kontanthjælp eller uddannelseshjælp er, at man har bidraget aktivt til det danske samfund og derigennem tilskynde til at få en mere fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Beskæftigelseskravet gælder efter forslaget ikke for førtidspensionister, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening eller en tilsvarende pension fra et andet EU/EØS-land, eller for personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. lov om social pension. For alderspensionister betyder det, at personer, der har nået den til enhver tid gældende folkepensionsalder i Danmark i medfør af lov om social pension, er undtaget fra beskæftigelseskravet. Der tages udgangspunkt i ansøgerens individuelle pensionsalder efter lovgivningen.

4.2.1. Beskæftigelseskravet

Den personkreds, der foreslås omfattet, er personer, der modtager integrationsydelse pr. 1. januar 2019, eller ansøger om hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik fra og med denne dato.

4.2.1.1. Afgrænsning af persongruppen der skal opfylde beskæftigelseskravet som følge af indrejse den 1. januar 2008 eller senere

Efter forslaget vil en udlænding, der er blevet folkeregistreret på baggrund af indrejse fra udlandet med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget, være omfattet af det foreslåede nye lovkrav om beskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år for at opnå ret til uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

For så vidt angår personer, herunder udlændinge, der er blevet folkeregistreret i riget med virkning fra et tidspunkt, der ligger før 1. januar 2008, som (ny)ansøger om uddannelseshjælp eller kontanthjælp den 1. januar 2019 eller senere, er disse alene omfattet af be-

stemmelsen, hvis de efter et udlandsophold er (gen)indrejst til riget den 1. januar 2008 eller senere og udlandsopholdet, de er kommet hjem fra, har varet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Dermed vil et udlandsophold forud for 1. januar 2008 kunne indgå i beregningen af, om en person skal opfylde beskæftigelseskravet, hvis det forudgående udlandsophold har været på mere end 12 på hinanden følgende måneder. Personer, som efter EU-reglerne har ret til den fulde uddannelses- eller kontanthjælp skal ikke opfylde kravet. I lighed med reglerne om opholdsbetingelsen vil et enkelt ophold i udlandet i op til 1 år ikke have betydning for niveauet for den fremtidige forsørgelsesydelse. Til forskel fra reglerne om opholdsbetingelsen skal udlandsopholdet have været af en samlet varighed på mere end 12 på hinanden følgende måneder, før udlandsopholdet får betydning for ydelsesniveauet.

Det foreslås, at indrejsedatoen i lighed med den tekniske beregning af opholdstiden i forhold til integrationsydelse er den dato, fra hvilken personen er registreret som indrejst i folkeregisteret.

Således regnes indrejse for alle fra tidspunktet for pågældendes registrering som indrejst i Det Centrale Personregister (CPR). Efter lov om Det Centrale Personregister (CPR-loven) kan personer, der opfylder indrejsekriterierne i CPR-lovens § 16, blive folkeregistreret (bopælsregistreret) i CPR. For at blive bopælsregistreret i CPR skal vedkommende have lovligt ophold, være her i landet i over tre måneder og have en bolig eller et fast opholdssted. Der er herudover i CPR-lovens § 24 regler for, hvornår en person skal registreres som udrejst i CPR. CPR-loven er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning, og Grønland er en del af CPR. Færøerne har egen selvstændig folkeregistreringslovgivning og er ikke en del af CPR. Ved vurderingen af, om en person har haft ophold i Danmark eller Grønland, tages udgangspunkt i, hvorvidt den pågældende har været registreret i CPR i Danmark eller Grønland. Dette udgangspunkt vil dog skulle fraviges, hvis der er grunde, som fører til et andet resultat, herunder såfremt ansøgeren har været folkeregistreret på Færøerne efter den færøske folkeregistreringslovgivning.

Det bemærkes, at også for flygtninge, jf. § 2, stk. 2, i integrationsloven, skal opholdstiden beregnes fra tidspunktet for pågældendes registrering i CPR som tilflyttet kommunen.

For flygtninge og familiesammenførte foretages registrering i CPR efter reglerne i integrationsloven og kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 980 af 28. juni 2016 om boligplacering af flygtninge. Det følger heraf, at en flygtning skal registreres i CPR som tilflyttet kommunen senest fra den dato, hvor ansvaret for flygtningen overgår til kommunen, jf. bekendtgørelsens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ansvar for en flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 påhviler kommunen fra udgangen af den første hele måned efter, at flygtningen af Udlændingestyrelsen er visiteret til kommunen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, 1. pkt. Ansvar for en flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8 påhviler kommu-

nen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i CPR som tilflyttet kommunen, jf. integrationslovens § 4, stk. 3, 1. pkt. Tilsvarende gælder for familiesammenførte og indvandrere, jf. integrationslovens § 4, stk. 3, 2. pkt.

Det bemærkes desuden, at det forhold, at der af administrative grunde kan være udstedt et administrativt CPR-nummer til en udlænding, før den pågældende tager ophold eller bopæl i en kommune, ikke er at sidestille med bopælsregistrering i CPR. Opholdstiden regnes således først fra det tidspunkt, hvor udlændingen bopælsregistreres i kommunen.

For så vidt angår ophold uden for riget i 12 på hinanden følgende måneder regnes indrejse, jf. også ovenfor, for alle fra tidspunktet for pågældendes folkeregistrering som indrejst og udrejse tilsvarende for alle fra tidspunktet for pågældendes folkeregistrering som udrejst.

4.2.1.2. Opgørelse af beskæftigelseskravet

Kravet om beskæftigelse svarende til 2 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for en 10-årig periode forud for afgørelsetidspunktet foreslås fastsat til 1.924 timer pr. år, således at 2 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse svarer til 4.810 arbejdstimer over en 10 årig periode. Det foreslåede antal timer på årsbasis svarer til kravet for genoptjening af ret til arbejdsløshedsdagpenge, jf. § 53, stk. 5, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Kravet om beskæftigelse svarende til 2 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse gælder efter forslaget ikke for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettiget til hjælpen. Der henvises til pkt. 3.2.

Efter forslaget er brøkpensionister, der modtager supplerende kontanthjælp efter § 27 i lov om aktiv socialpolitik, undtaget fra beskæftigelseskravet. De vil kunne modtage hjælp med et niveau svarende til uddannelses- eller kontanthjælp, forudsat at de opfylder det nye opholdskrav på 9 ud af 10 år.

Personer, der på ikrafttrædelsestidspunktet allerede opfylder betingelserne for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp og har ansøgt herom forud for den 1. januar 2019, er efter forslaget også undtaget fra beskæftigelseskravet. Hvis de efter en tid på selvforsørgelse den 1. januar 2019 eller senere atter søger om kontanthjælp, vil de skulle opfylde beskæftigelseskravet på lige fod med alle andre.

Den foreslåede ændring i § 11, stk. 6, 4 pkt. i lov om aktiv socialpolitik om, at beskæftigelseskravet alene kræves opfyldt én gang, uanset om personen løbende modtager uddannelses- eller kontanthjælp eller genansøger herom, indebærer, at har personen én gang haft 2 år og 6 måneders sammenlagt fuldtidsbeskæftigelse inden for 10 år forud for afgørelsetidspunktet efter de regler, der indføres pr. 1. januar 2019, skal personen ikke igen

opfylde beskæftigelseskravet, selv om personen efter en længere periode igen ansøger om uddannelses- eller kontanthjælp.

Dermed skal kommunen i forhold til en person, der modtager uddannelses- eller kontanthjælp og har opfyldt beskæftigelseskravet én gang, ikke foretage en ny beregning af beskæftigelsesperioder 10 år tilbage i tiden. For en modtager med periodevise beskæftigelsesforhold indebærer forslaget, at en uddannelses- eller kontanthjælp, der er opnået efter opfyldelse af beskæftigelseskravet én gang, ikke senere afbrydes af perioder med integrationsydelse eller afvises ved fornyede ansøgninger efter en senere periode med beskæftigelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2.

4.2.2. Nærmere om ordinær beskæftigelse

Det foreslås, at der i beskæftigelsesperioden for lønmodtagere medregnes timer, for hvilke der udbetales løn, hvis den beskæftigelse, hvortil løntimerne er knyttet, kan betragtes som lønarbejde (løntimer). Således medregnes ferie, løn i en opsigelsesperiode, selv om pågældende er fritstillet, barsel og sygdom, barns 1. og 2. sygedag, feriefridage og børnefamiliefridage (»omsorgsdage«), hvis arbejdsgiveren udbetaler løn. Dette svarer til opgørelse af løntimer i arbejdsløshedsforsikringssystemet, jf. § 53, stk. 5, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., samt § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1709 af 26. december 2017 om indkomst- og beskæftigelseskravet for lønmodtagere.

Der skal være tale om beskæftigelse, der svarer til 2 år og 6 måneders fuldtidsarbejde inden for en 10 årige periode forud for afgørelsestidspunktet. Det betyder, at arbejde på f.eks. halv tid i 5 år svarer til 2 år og 6 måneders arbejde. Der er tale om et individuelt krav, hvor hver ægtefælle selvstændigt skal opfylde beskæftigelseskravet for at opnå ret til uddannelses- eller kontanthjælp.

Det foreslås videre, at beskæftigelseskravet skal opfyldes med ordinær beskæftigelse. Det betyder, at støttet arbejde ikke kan medregnes til opfyldelsen af beskæftigelseskravet. Der er tale om støttet arbejde, hvis der ydes offentligt tilskud til lønnen efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Integrationsgrunduddannelse (igu) betragtes som ustøttet arbejde. I opgørelsen af timer indgår ikke de 20 ugers skoleundervisning, jf. § 6, stk. 2, i lov nr. 623 af 8. juni 2016 om integrationsgrunduddannelse for hvilke der udbetales uddannelsesgodtgørelse, jf. § 10 i samme lov.

Afgrænsningen af ordinær beskæftigelse svarer delvist til principperne i arbejdsløshedsforsikringssystemet, hvorefter at der skal være optjente løntimer i et sædvanligt beskæftigelsesforhold, der er i overensstemmelse med gældende overenskomster eller i øvrigt er udført på almindelige løn- og arbejdsvilkår, jf. § 53, stk. 3, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

I overensstemmelse med de principper, der gælder for accept af timer til opfyldelse af 225 timers kravet, foreslås det, at der ikke stilles krav om en bestemt timeløn, for at betingelsen om ordinær beskæftigelse vil være opfyldt. Kommunen skal dog være opmærksom på, at der kan have været tale om så usædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, at kommunen ud fra en omgåelsesbetragtning må nå frem til, at der ikke foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at der har været tale om arbejde i et sædvanligt ansættelsesforhold. Dermed bør kommunen stille spørgsmål om arbejdsforholdets karakter, hvis der inden for den 10-årige periode er registreret en timeløn på eksempelvis 50 kr., der som udgangspunkt ikke kan accepteres til opfyldelse af beskæftigelseskravet. Er timerne helt eller delvis opnået ved udbetaling af tabt arbejdsfortjeneste efter § 42 i lov om social service eller plejevederlag efter § 120 i samme lov, medregnes timerne ikke.

Som udgangspunkt opgøres løntimer på baggrund af oplysningerne fra elndkomstregisteret.

Kan en persons arbejdstid ikke konstateres ved indberetning til indkomstregisteret, fordi der ikke skal indberettes løntimer, jf. § 3 i lov om et indkomstregister, skal indtægten fra arbejdet omregnes til timer med den til enhver tid gældende omregningssats, dvs. den erhvervede indtægt for hvert indtægtsår divideres med den omregningssats, som er gældende for det kalenderår, hvor indkomsten er indberettet til indkomstregisteret, eller det indkomstår, som årsopgørelsen dækker. Satsen for 2018 foreslås fastsat til 122,50 kr. svarende til den omregningssats, der er i § 13 f, stk. 15, i lov om aktiv socialpolitik i forbindelse med 225 timers reglen for omregning af arbejde uden fastsat arbejdstid. Beløbet reguleres en gang årligt, jf. § 109, stk. 1, nr. 2, i lov om aktiv socialpolitik. Hvad angår omregningssatserne for tidligere år henvises der tabellen i de specielle bemærkninger til § 1, nr. 2.

Kravet om ordinært og ustøttet arbejde i forhold til opfyldelsen af beskæftigelseskravet kan dermed opfyldes gennem honorarlønnet arbejde, selv om det ikke måtte være indberettet til indkomstregisteret, forudsat det er tilstrækkeligt dokumenteret fx gennem lønsedler eller lignende, og hvis timelønnen eller andre forhold omkring arbejdets udførelse ikke er af en sådan karakter, at kommunen vurderer, at der er tale om så usædvanlige forhold, at der må siges at være tale om omgåelse af reglen. Det er i den forbindelse underordnet, om arbejdet er opnået ved direkte henvendelse til modtageren af serviceydelsen eller gennem en såkaldt platformsvirksomhed.

4.2.3. Nærmere om selvstændig virksomhed

For så vidt angår selvstændige, der forud for ansøgningen har haft selvstændig virksomhed, foreslås det, at opgørelsen af beskæftigelseskravet kommer til at svare til den opgørelse, der fra den 1. oktober 2018 vil finde anvendelse i arbejdsløshedsforsikringsysteme-

met. En aktivitet anses for selvstændig virksomhed, hvis ansøgeren har været personligt beskæftiget med en virksomhed, og et eller flere af følgende forhold har været opfyldt:

1) Aktiviteten har været registreret med CVR-nummer eller SE-nummer, medmindre indkomst fra aktiviteten er blevet beskattet som lønindkomst.

2) Overskud eller underskud fra aktiviteten er beskattet som selvstændig erhvervsvirksomhed.

3) Aktiviteten har medført, at ansøgeren har modtaget løn udbetalt som A-indkomst fra et selskab, hvori ansøgeren har haft afgørende indflydelse. En ansøger har afgørende indflydelse i et selskab, hvis ansøgeren, dennes ægtefælle eller nærmeste familie ejer mindst 50 pct. eller en bestemmende andel af selskabets kapital eller af stemmerne i selskabet.

4) Aktiviteten er udført af ansøgeren som medarbejdende ægtefælle uden lønftale efter kildeskatteloven.

5) Aktiviteten medfører, at ansøgeren har modtaget B-indkomst, der er indgået i en virksomhed.

I visse tilfælde kan en ansøger på ansøgningstidspunktet udøve selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse og alligevel være berettiget til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunen kan med udgangspunkt i den skattemæssige registrering af aktiviteten vurdere, om der er tale om selvstændig bibeskæftigelse eller fritidsbeskæftigelse.

Kan en ansøger arbejdstid ikke kontrolleres ved indberetning til indkomstregisteret, fordi der ikke skal indberettes løntimer, jf. § 3 i lov om et indkomstregister, eller ansøgeren har modtaget B-indkomst som lønmodtager, hvoraf der skal betales arbejdsmarkedsbidrag, og som ikke er indberetningspligtigt til indkomstregisteret, jf. lov om et indkomstregister, omregnes indkomsten til arbejdstimer med en omregningssats. Således divideres den erhvervede indtægt for hvert indtægtsår med den omregningssats, som er gældende for det kalenderår, hvor indkomsten er indberettet til indkomstregisteret, eller det indkomstår, som årsopgørelsen dækker.

I 2018 er omregningssatsen på 122,50 kr., svarende til omregningssatsen for personer uden fastsat arbejdstid i forhold til 225 timers reglen, jf. § 13 f, stk. 15 i lov om aktiv socialpolitik. Forslaget indebærer, at indtægter fra bibeskæftigelse også vil tælle med i opgørelsen af det nødvendige indkomstkra/timetal i forhold til at opfylde beskæftigelseskravet. Der henvises til tabellen i de specielle bemærkninger til § 1, nr. 2.

Som for lønmodtagere vil beskæftigelseskravet for selvstændige efter forslaget svare til 2 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for en periode på 10 år, hvilket efter forslaget udgør 4.810 arbejdstimer. Med udgangspunkt i beregningsmetoden for dagpenge, men ved anvendelse af en anden omregningssats, indebærer forslaget, at indtægtskravet

over en periode på 10 år regnet i nutidskroner er på 589.225 kr. (2018) i alt. Der kan højst medregnes 19.641 kr. (2018) pr. måned.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2..

5. Ophævelse af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om arbejdsmarkedstilknytning

5.1. Gældende ret

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3 (om henholdsvis konventionsstatus, beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus), § 8 (om kvoteflygtninge), § 9 (om familiesammenføring), § 9 b (om humanitær opholdstilladelse), § 9 c (om bl.a. ganske særlige grunde), § 9 d (tidligere danske statsborgere), § 9 e (opholdstilladelse til visse bosniske statsborgere og statsborgere fra Kosovo), §§ 9 m og 9 n (om medfølgende familie til henholdsvis udenlandske arbejdstagere og studerende) eller § 9 p (om udlændinge der ifølge Danmarks internationale forpligtelser er berettiget til at arbejde her i landet) nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor (bestemmelsen om arbejdsmarkedstilknytning).

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 1, at opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 2, at en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

En udlænding med opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, hvis den oprindelige opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, og udlændingen er i et fast ansættelsesforhold eller gennem længere tid har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed.

En udlænding med opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, hvis den oprindelige opholdstilladelse inddrages, og udlændingen er i et fast ansættelsesforhold eller gennem længere tid har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed. Udlændingen kan derimod ikke gives opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 11, hvis udlændingens opholdstilladelse nægtes forlænget.

Det er reguleret i udlændingebekendtgørelsens § 15, jf. bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016, hvornår en udlænding meddeles opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold og med henblik på midlertidigt ophold.

Det fremgår bl.a. af udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 1, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (om konventionsstatus og beskyttelsesstatus) gives opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Af udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 2, fremgår det bl.a., at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b (om humanitær opholdstilladelse) kan gives med mulighed for midlertidigt ophold her i landet, og af bekendtgørelsens § 15, stk. 3, fremgår det bl.a., at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (om midlertidig beskyttelsesstatus), gives med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

Dette indebærer bl.a., at flygtninge med konventionsstatus og beskyttelsesstatus kan få opholdstilladelse efter bestemmelsen om arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, og de er i et fast ansættelsesforhold eller gennem længere tid har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, mens flygtninge med midlertidig beskyttelsesstatus og udlændinge med midlertidig humanitær opholdstilladelse kun kan få opholdstilladelse efter bestemmelsen om arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse inddrages, og de er i et fast ansættelsesforhold eller gennem længere tid har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, men ikke hvis deres opholdstilladelse nægtes forlænget.

Ved fast ansættelsesforhold af længere varighed skal som udgangspunkt forstås et ansættelsesforhold af mindst 2 års uafbrudt varighed hos samme arbejdsgiver. Alle typer af ansættelse er omfattet, herunder ufaglærte ansættelsesforhold. Tilsvarende forstås ved selvstændig erhvervsvirksomhed gennem en længere periode som udgangspunkt, at udlændingen skal have drevet samme virksomhed uafbrudt gennem mindst 2 år.

Formålet med bestemmelsen er bl.a. at tilgodese erhvervslivets behov for at kunne fastholde udenlandsk arbejdskraft.

Artikel 14 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) indeholder et diskriminationsforbud, hvorefter nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

Anvendelsesområdet for EMRK artikel 14 er begrænset derved, at bestemmelsen er accessorisk til konventionens øvrige bestemmelser. Det betyder, at bestemmelsen kun kan anvendes sammen med én eller flere af disse bestemmelser. Heri ligger ikke et krav om, at en sådan rettighed skal være krænket, men derimod alene et krav om, at den foreliggende situation skal ligge inden for rettighedens anvendelsesområde («ambit«).

Hvis den foreliggende situation ligger inden for en anden bestemmelses anvendelsesområde, indeholder artikel 14 et forbud mod usaglig forskelsbehandling. Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis indebærer dette, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, og at forskelsbehandling kun er berettiget, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, giver bl.a. mulighed for, at visse udlændinge efter ansøgning kan få opholdstilladelse, hvis deres hidtidige opholdstilladelse nægtes forlænget, og de er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor. Som nævnt skal der som udgangspunkt være tale et ansættelsesforhold af mindst 2 års uafbrudt varighed hos samme arbejdsgiver, eller at udlændingen har drevet samme virksomhed uafbrudt gennem mindst 2 år.

De udlændinge, som bestemmelsen er relevant for, vil således have opholdt sig i Danmark i mindst 2 år. Disse udlændinge vil som udgangspunkt have etableret et privatliv her i landet, ligesom de vil kunne have et familieliv. Spørgsmålet om, hvorvidt de kan få en opholdstilladelse og dermed få lov til at blive her i landet, falder derfor efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse inden for anvendelsesområdet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for bl.a. privat- og familieliv.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at gruppen af udlændinge, der har haft midlertidig opholdstilladelse efter bl.a. udlændingelovens § 7, stk. 3, eller § 9 b, men har fået den nægtet forlænget, er i en sammenlignelig situation med gruppen af udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som også har fået opholdstilladelsen nægtet forlænget, i forhold til muligheden for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, som følge af et ansættelsesforhold eller selvstændig virksomhed. De to grupper af udlændinge vil således begge have fået deres oprindelige opholdstilladelse nægtet forlænget og vil begge have været i et ansættelsesforhold eller have haft selvstændighed erhvervsvirksomhed i mindst 2 år. I en sådan situation kan det forhold, at den oprindelige – men altså nu ikke forlængede – opholdstilladelse for den ene gruppes vedkommende var meddelt med henblik på midlertidigt ophold, mens den for den anden gruppes vedkommende var meddelt med mulighed for

varigt ophold, efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke føre til, at de to grupper ikke må anses for at være i en sammenlignelig situation.

En forskelsbehandling af de to grupper vil derfor kun være berettiget efter EMRK artikel 14 sammenholdt med artikel 8, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål. Det er i den forbindelse Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de beskæftigelsesmæssige hensyn, der ligger til grund for udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, ikke kan begrunde forskelsbehandlingen.

På den baggrund skal udlændinge, der har haft midlertidig opholdstilladelse efter bl.a. udlændingelovens § 7, stk. 3, og § 9 b i overensstemmelse med EMRK artikel 14, jf. artikel 8, ligestilles med udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, i forhold til muligheden for på grundlag af arbejdsmarkedstilknytning at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Da den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, ikke giver hjemmel hertil, giver Udlændingestyrelsen i dag opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om ganske særlige grunde, til udlændinge, der har haft midlertidig opholdstilladelse efter bl.a. udlændingelovens § 7, stk. 3, eller § 9 b, hvis et afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 11, vil indebære ulovlig forskelsbehandling.

Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ved brev af 21. februar 2018 (2017-18, UUI Alm.del, bilag 96) orienterede Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om, at udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, i visse situationer indebærer ulovlig forskelsbehandling. Det fremgår bl.a. af brevet, at der er fundet en sag, hvor der i 2017 er givet afslag på opholdstilladelse med henvisning til, at udlændingen har fået nægtet forlænget en opholdstilladelse givet med henblik på midlertidigt ophold, uden at det er undersøgt om betingelserne i øvrigt var opfyldt. Denne sag er ved at blive undersøgt. Det fremgår endvidere, at der vil blive foretaget en manuel gennemgang af relevante afslag givet i perioden 2003 til 2017 med henblik på at undersøge, om der er sket ulovlig forskelsbehandling i disse. Herudover fremgår det, at der i sager, hvor afslag på opholdstilladelse vil indebære ulovlig forskelsbehandling, som en midlertidig løsning, frem til lovbestemmelsen bringes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, vil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om ganske særlige grunde.

5.2. Ministeriets overvejelser og forslag

Det foreslås, at udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der får inddraget eller nægtet forlænget deres opholdstilladelse, ophæves.

Forslaget indebærer, at der fra lovens ikrafttræden ikke længere vil kunne ansøges om opholdstilladelse efter bestemmelsen. En udlænding, som får inddraget eller nægtet sin opholdstilladelse forlænget, og som er i beskæftigelse, vil herefter alene kunne fortsætte opholdet i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis udlændingen søger om og opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter de øvrige bestemmelser i udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget er under et forbundet med mindredgifter for det offentlige på knap 400 mio. kr. årligt i 2025 inklusiv adfærdsmæssige konsekvenser og indtægter fra skat og tilbageløb, jf. tabel 1. Skønnene for overslagsårene er behæftet med usikkerhed i forhold til den langsigtede udvikling i beskæftigelsen for målgruppen.

Tabel 1. Samlede økonomiske konsekvenser i alt

Mio. kr. 2018-priser	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
Samlede direkte konsekvenser	-83,9	-167,1	-304,1	-614,5	-765,0	-797,7	-663,3
Samlede konsekvenser efter skat og tilbageløb	-38,4	-76,4	-139,2	-281,1	-350,2	-366,7	-305,3
Samlede konsekvenser efter skat og tilbageløb og adfærd	-46,7	-93,0	-169,7	-343,2	-428,2	-447,7	-372,6

Note. Det faldende provenu fra 2024 til 2025 afspejler, at de store flygtningeårgange der ankom i 2014-2015 her opfylder opholdskravet om 9 års ophold i Danmark, hvorefter en andel forventes at opnå ret til kontanthjælp.

Anm. Provenuet er korrigeret for afdæmpet regulering, jf. bestemmelserne i § 109 stk. 4 i lov om aktiv socialpolitik.

I nedenstående gennemgås henholdsvis de samlede direkte økonomiske og administrative konsekvenser og den skønnede virkning for beskæftigelsen (adfærdsmæssige konsekvenser) som følge af lovforslaget.

6.1. Samlede direkte økonomiske konsekvenser

Forslaget skønnes at medføre direkte mindredgifter for det offentlige på i alt 83,9 mio. kr. i 2019, 167,1 mio. kr. i 2020, 304,1 mio. kr. i 2021, 614,5 mio. kr. i 2022, 765,0 mio. kr. i 2023, 797,7 mio. kr. i 2024 og 663,3 mio. kr. i 2025, jf. tabel 1.

6.2. Merudgifter til integrationsydelse

Personer, der som følge af lovforslaget ikke fremadrettet vil være berettiget til kontanthjælp og uddannelseshjælp, vil i stedet kunne modtage integrationsydelse. Forslaget skønnes derfor at medføre direkte offentlige merudgifter til integrationsydelse på 120,6 i 2019, 240,7 mio. kr. i 2020, 437,4 mio. kr. i 2021, 884,6 mio. kr. i 2022, 1.100,7 mio. kr. i 2023, 1143,8 mio. kr. i 2024 og 949,9 mio. kr. i 2025, jf. tabel 2.

Efter gældende regler refunderer staten 80 pct. af kommunernes udgifter til ydelse de første 4 uger af hvert ydelsesforløb, 40 pct. af kommunernes udgifter i uge 5-26, 30 pct. af kommunernes udgifter i uge 27-52 og 20 pct. af kommunernes udgifter herefter. På baggrund af et vægtet gennemsnit af refusionsprocenterne for modtagere af uddannelses-

hjælp og integrationsydelse er det forudsat, at staten i gennemsnit vil yde 22,5 pct. refusion af kommunernes merudgifter til integrationsydelse.

Merudgifterne indarbejdes fra 2019 på finanslovens § 14.71.12. integrationsydelse for øvrige.

6.3. Mindreudgifter til kontanthjælp

Forslaget skønnes at medføre offentlige mindreudgifter til kontanthjælp på 163,2 mio. kr. i 2019, 312,2 mio. kr. i 2020, 597,5 mio. kr. i 2021, 1.190,2 mio. kr. i 2022, 1.523,7 mio. kr. i 2023, 1.749,7 mio. kr. i 2024 og 1.500,9 mio. kr. i 2025. På baggrund af den gennemsnitlige refusionssats for modtagere af kontanthjælp er det forudsat, at staten vil afholde 21,7 pct. af mindreudgifterne.

De statslige udgiftsmæssige konsekvenser indarbejdes fra 2019 på finanslovens § 17.35.11. Kontanthjælp og uddannelseshjælp.

6.4. Mindreudgifter til uddannelseshjælp

Forslaget skønnes at medføre offentlige mindreudgifter til uddannelseshjælp på 45,4 mio. kr. i 2019, 104,0 mio. kr. i 2020, 158,8 mio. kr. i 2021, 339,3 mio. kr. i 2022, 379,4 mio. kr. i 2023, 228,0 mio. kr. i 2024 og 141,6 mio. kr. i 2025. På baggrund af den gennemsnitlige refusionssats for modtagere af uddannelseshjælp er det forudsat, at staten vil afholde 25,1 pct. af mindreudgifterne.

De statslige udgiftsmæssige konsekvenser indarbejdes fra 2019 på finanslovens § 17.35.11. Kontanthjælp og uddannelseshjælp.

6.5. Økonomiske konsekvenser for statens finansiering af ATP-bidrag

Modtagere af kontanthjælp eller uddannelseshjælp, der modtager en grundsats, som svarer til kontanthjælpssatsen for forsørgere eller ikke-forsørgere, som er fyldt 30 år, og som har modtaget hjælp i mindst 12 måneder, skal indbetale bidrag til ATP. Staten bidrager med 2/3 af ATP-bidraget svarende til 189 kr. pr. måned, mens ydelsesmodtageren selv betaler 1/3 af bidraget. Som følge af størrelsen af satserne for integrationsydelse, indbetales der ikke ATP-bidrag af integrationsydelsen. Forslaget skønnes at medføre statslige mindreudgifter på 2,3 mio. kr. i 2019, 4,4 mio. kr. i 2020, 8,5 mio. kr. i 2021, 17,0 mio. kr. i 2022, 22,0 mio. kr. i 2023, 25,6 mio. kr. i 2024 og 22,1 mio. kr. i 2025.

De statslige udgiftsmæssige konsekvenser indarbejdes fra 2019 på finanslovens § 17.31.28. ATP-bidrag for modtagere af kontanthjælp og uddannelseshjælp.

6.6. Afledte konsekvenser for boligsikring

Da boligsikring er indkomstafhængig, vil den forventede ydelsesreduktion medføre merudgifter til boligsikring. Forslaget skønnes derfor at medføre offentlige merudgifter til boligsik-

ring på 3,4 mio. kr. i 2019, 6,8 mio. kr. i 2020, 12,5 mio. kr. i 2021, 25,5 mio. kr. i 2022, 32,0 mio. kr. i 2023, 33,3 mio. kr. i 2024 og 27,6 mio. kr. i 2025. Kommunerne finansierer 50 pct. af udgifterne til boligsikring.

De statslige udgiftsmæssige konsekvenser indarbejdes fra 2019 på finanslovens § 17.62.02. Boligsikring fra 2019.

6.7. Afledte konsekvenser vedr. fripladstilskud

Da målgruppens offentlige tilskud til daginstitutionspladser tilsvarende afhænger af deres indkomst, forventes forslaget at medføre offentlige merudgifter til tilskud til daginstitutionsbetaling på 2,9 mio. kr. i 2019, 5,9 mio. kr. i 2020, 10,8 mio. kr. i 2021, 21,9 mio. kr. i 2022, 27,5 mio. kr. i 2023, 28,6 mio. kr. i 2024 og 23,7 mio. kr. i 2025. Kommunerne finansierer 100 pct. af udgifterne til fripladstilskud.

6.8. Administrative konsekvenser

Det vurderes ikke, at forslaget medfører væsentlige meropgaver for kommunerne. Lovforslagets økonomiske konsekvenser forhandles med kommunerne efter gældende regler.

Tabel 2. Direkte økonomiske konsekvenser

Mio. kr. 2018-priser	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
Statslige konsekvenser	-20,2	-40,6	-73,3	-148,6	-184,3	-188,6	-155,8
Integrationsydelse	27,1	54,1	98,4	199,0	247,6	257,4	213,7
Kontanthjælp	-35,4	-67,7	-129,7	-258,3	-330,6	-379,7	-325,7
Uddannelseshjælp	-11,4	-26,1	-39,9	-85,2	-95,2	-57,2	-35,5
ATP	-2,3	-4,4	-8,5	-17,0	-22,0	-25,6	-22,1
Boligsikring	1,7	3,4	6,3	12,8	16,0	16,6	13,8
Kommunale konsekvenser	-63,7	-126,5	-230,8	-465,8	-580,7	-609,2	-507,5
Integrationsydelse	93,5	186,5	339,0	685,5	853,0	886,4	736,2
Kontanthjælp	-127,8	-244,4	-467,9	-931,9	-1193,1	-1370,0	-1.175,2
Uddannelseshjælp	-34,0	-77,9	-118,9	-254,1	-284,2	-170,8	-106,0
Boligsikring	1,7	3,4	6,3	12,8	16,0	16,6	13,8
Fripladstilskud	2,9	5,9	10,8	21,9	27,5	28,6	23,7
Samlede direkte konsekvenser	-83,9	-167,1	-304,1	-614,5	-765,0	-797,7	-663,3
I alt efter skat og tilbageløb	-38,4	-76,4	-139,2	-281,1	-350,2	-366,7	-305,3

Note. Det faldende provenu fra 2024 til 2025 afspejler, at de store flygtningeargange der ankom i 2014-2015 her opfylder opholdskravet om 9 års ophold i Danmark.

Anm. Provenuet er korrigeret for afdæmpet regulering, jf. bestemmelserne i § 109 stk. 4 i lov om aktiv socialpolitik.

6.9 Adfærdsmæssige konsekvenser

Ydelsesreduktionen indebærer, at den enkelte modtager har en større gevinst og dermed et større incitament til at overgå til beskæftigelse. Den øgede overgang til beskæftigelse forbedrer den offentlige saldo som følge af bl.a. mindredgifter til ydelser og øget skatteindtægter fra beskæftigelse. Samlet skønnes adfærdændringen at indebære en forbedring af den offentlige saldo på 8 mio. kr. i 2019, 16 mio. kr. i 2020, 31 mio. kr. i 2021, 62 mio. kr. i 2022, 78 mio. kr. i 2023, 81 mio. kr. i 2024 og 67 mio. kr. i 2025.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsøkonomiske eller erhvervsadministrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

I beregningen af opholdstiden indgår perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat. For de ansøgere, hvor kommunen finder, at særlige grunde fører til et andet resultat, vil lovforslaget kunne indebære administrative konsekvenser for borgerne, idet ansøgeren kan blive afkrævet dokumentation for ophold i riget en årrække tilbage i tiden. En særlig grund, der kan føre til et andet resultatet, kan være, at der for ansøgeren ikke er registreret indkomst i elndkomstregisteret en periode, hvor personen ellers er registreret som herboende i CPR.

9. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

10.1 EU-ret og ret til kontanthjælp eller integrationsydelse

Det følger af opholdsdirektivet (Direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004), at EU-statsborgere har ret til at opholde sig i et andet EU-land i indtil tre måneder uden andre betingelser end kravet om at være i besiddelse af et gyldigt identitetskort eller pas. Endvidere har EU-statsborgere, der indrejser i et andet EU-land for at søge beskæftigelse, ret til ophold som arbejdssøgende i indtil seks måneder (og herefter så længe de kan dokumentere, at de søger arbejde og har reelle muligheder for ansættelse).

EU-statsborgere, der er arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i et andet EU-land, har efter opholdsdirektivet ret til ophold i mere end tre måneder.

Opholdsdirektivet indeholder endvidere bestemmelser om, i hvilke tilfælde en EU-statsborger, der ikke længere er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i EU-retlig forstand. Det gælder bl.a. hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end et år, og dette er behørigt konstateret, og vedkommende tilmelder sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende. Hvis en EU-statsborger bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, påvirkes opholdsretten ikke af, om der modtages sociale ydelser. Hvis en EU-statsborger er uforskyldt arbejdsløs efter mindre end 12 måneders beskæftigelse, bevares status som vandrende arbejdstager i mindst 6 måneder. For arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende gælder et ligebehandlingsprincip, jf. artikel 24 i opholdsdirektivet, dvs. de har ret til sociale ydelser på lige fod med opholdslandet egne statsborgere.

Efter opholdsdirektivets artikel 7 har også EU-statsborgere, der ikke er økonomisk aktive, men som råder over tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv og eventuelle familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, ret til ophold i mere end tre måneder. Det gælder f.eks. også studerende og pensionister.

For ikke-økonomiske aktive følger det af opholdsdirektivets artikel 24, at traktatens bestemmelser anvendes uden forskelsbehandling på alle unionsborgere, der i henhold til direktivet opholder sig i værtsmedlemsstaten, og på værtsmedlemsstatens egne statsborgere. Uanset dette ligebehandlingsprincip er værtsmedlemsstaten ikke forpligtet til at tillægge ret til sociale ydelser i de første tre måneder af et ophold eller eventuelt i den længere periode, hvor der er ret til ophold som førstegangsarbejdssøgende.

Det følger af EU-Domstolens praksis, at artikel 7 og 24 skal fortolkes i lyset af direktivets præambel således, at retten til ophold på mere end tre måneder er betinget af, at EU-borgeren, der ikke er økonomisk aktiv, ikke udgør en urimelig byrde for det sociale system. Det følger endvidere af EU-Domstolens praksis, at en førstegangshenvendelse med henblik på at modtage en social ydelse ikke efter i en periode at have rådet over tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv og eventuelle familiemedlemmer automatisk indebærer, at den pågældende efter EU-retten kan anses for at udgøre en urimelig byrde for værtslandets sociale system med den følge, at den pågældende herved fortaber sin opholdsret.

Det beror således på en konkret vurdering, om en sådan EU-statsborger, der modtager sociale ydelser, udgør en urimelig byrde for det sociale system. Der kan ved vurderingen heraf bl.a. lægges vægt på, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, opholdets varighed, EU-borgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte. Hvis det må lægges til grund, at EU-borgeren udgør en urimelig byrde, skal der træffes afgørelse om, hvorvidt opholdsgrundlaget bibeholdes. Ved vurderingen heraf indgår bl.a. tilknytningen til hjemlandet og til Danmark. Hvis ikke opholdsgrundlaget bibeholdes, skal den pågældende rejse hjem.

Hvis en EU-borger som følge af EU-retten er berettiget til kontanthjælp, vil EU-borgerens familiemedlemmer, der har bopæl i Danmark, uanset nationalitet, ligeledes have krav på ligebehandling, jf. artikel 24 i opholdsdirektivet.

Særligt hvad angår en dansk statsborger er denne efter EU-retten berettiget til hjælp, når personen vender tilbage til Danmark fra ophold i et andet EU-/EØS-land og opnår arbejdstagerstatus i Danmark. En dansk statsborger opnår arbejdstagerstatus i Danmark, når denne borger har haft beskæftigelse på det danske arbejdsmarked efter dennes tilbagevenden til Danmark og i øvrigt opfylder betingelserne for at blive anset som vandrende arbejdstager efter EU-retten. Der henvises til principafgørelse A-34-06.

En dansk statsborger, der efter sin tilbagevenden til Danmark fra et ophold i et andet EU-/EØS-land hverken opfylder opholdskravet eller har opnået arbejdstagerstatus, har alligevel ret til uddannelses- eller kontanthjælp, hvis personen har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark.

Det beror på en konkret vurdering, om en dansk statsborger har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark. I vurderingen af tilknytning kan følgende kriterier indgå:

- Samlet ophold i Danmark set i forhold til varigheden af ophold i andre EU-/EØS-lande
- beskæftigelse i Danmark eller øvrige økonomiske bånd til Danmark
- nære familiemedlemmer i Danmark
- taget grundskole og/eller uddannelse i Danmark
- danskkundskaber
- sociale bånd til Danmark

De nævnte kriterier er vejledende, og der skal foretages et konkret og individuelt skøn i den enkelte sag. Det kan være relevant at inddrage andre kriterier end de nævnte, som kan bidrage til at fastslå, om personen har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark. Den enkelte sags omstændigheder er afgørende for, hvilke kriterier der skal indgå i vurderingen af personens tilknytning til Danmark og hvilken vægtning, de enkelte kriterier skal have. Personens tilknytning til Danmark kan ikke vurderes alene på grundlag af opholdstiden i og uden for Danmark, og flere kriterier skal undersøges, inden der kan træffes en afgørelse. Hvis der er tale om ophold i et andet EU-/EØS-land af kort varighed set i forhold til personens ophold i Danmark, er der en formodning for, at personen ikke har mistet sin tilknytning til Danmark. Omvendt vil ophold i et andet EU-/EØS-land i en længere periode, tale for, at der skal stilles større krav til tilknytningen, og at der skal foretages en nærmere undersøgelse af flere kriterier. Der er tale om skønsmæssig vurdering, med undersøgelse af forhold, der er relevante for sagen. Kommunen kan indhente de relevante oplysninger fra ansøgeren. Kommunen kan også indhente oplysninger fra andre myndigheder. Der henvises i den forbindelse til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Der henvises til orienteringsbrev af 24. november 2016 om behandling af sager om kontanthjælp og integrationsydelse til danske statsborgere, der har haft ophold i et andet EU/EØS-land i mere end et år.

10.2 Særligt om Associeringsaftalen med Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægspro-

tokol af 23. november 1970 samt af associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen.

Tillægsprotokollen til associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indeholder i artikel 13 en stand still-klausul vedrørende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter ikrafttrædelsen af afgørelsen den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse efter de nationale regler herom.

Stand still-klausulerne medfører således, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis tillægsprotokollen og associeringsrådets afgørelse og frem til i dag.

Stand still-klausulerne har endvidere betydning for en tyrkisk statsborger, der i Danmark er økonomisk aktiv som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, idet der ikke ved vurderingen af retten til fortsat ophold må anvendes regler, som er strengere end de regler, som fandt anvendelse på tidspunktet for stand still-klausulernes ikrafttræden for Danmark, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Ophævelsen af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, må således grundet stand still-klausulerne ikke forringe retsstillingen for tyrkiske statsborgere, der har opholdstilladelse efter en af bestemmelserne opremset i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, og som har haft et fast ansættelsesforhold af længere varighed (mindst 2 års uafbrudt varighed hos samme arbejdsgiver), eller som har drevet den samme selvstændige erhvervsvirksomhed uafbrudt gennem mindst 2 år. En tyrkisk statsborger, som har fået sin opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget, og som ville have været berettiget til at få opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, vil således skulle meddeles opholdstilladelse af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. Medfølgende familiemedlemmer vil – som det gælder for udlændinge med op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11 – fortsat kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Det bemærkes, at en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som mister sin opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, f.eks. fordi den pågældendes opholdstilladelse som familie-sammenført inddrages på grund af samlivsophør, under visse betingelser, herunder hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i en periode, i medfør af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse af 19. september 1980 kan have ret til en ny opholdstilladelse og dermed – uafhængig af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11 – kan fortsætte sit lovlige ophold her i landet.

Det følger således af artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, bl.a., at tyrkiske arbejdstagere, der har haft lovlig beskæftigelse i 1 år i et EU-land, har ret til fornyelse af deres arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver. Tyrkiske statsborgere kan således – uanset afskaffelsen af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11 – allerede i dag efter kun 1 års lovlig beskæftigelse påberåbe sig artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 som grundlag for at få fornyet deres opholds- og arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver. I en sådan situation vil familiemedlemmer til den tyrkiske arbejdstager, jf. artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse, dog først have ret til fortsat ophold og beskæftigelse, når familiemedlemmet har haft lovlig bopæl i Danmark i mindst 3 år på andet grundlag.

Udlændingestyrelsen vil i disse sager meddele opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 2. pkt.

Det bemærkes, at tyrkiske statsborgere omfattet af ovenstående som i dag vil være fritaget for betaling af gebyr ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 16. marts 2018 til den 10. april 2018 været i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Amnesty International, Ankestyrelsen, AOF-Danmark, BDO Kommunernes Revision, Børne- og Kulturchefforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Folkeoplysnings Forbund, Dansk Industri, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Datatilsynet, De Danske Sprogcentre, Det Centrale Handicapråd, Dignity – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racetdiskrimination, FOF's Landsorganisation, Foreningen af Ledere ved Danskuddannelser, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Fri-villigrådet, Gladsaxe Kommune, Institut for Menneskerettigheder, Jobrådgivernes Brancheforening, KL, Landsorganisationen i Danmark (LO), Liberalt Oplysningsforbund, Lærernes Centralorganisation, NETOP - Netværk for oplysning, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Oplysningsforbundenes Fællesråd, Rigsrevisionen, Rådet for Socialt Ud-

satte, Rådet for Etniske Minoriteter, Uddannelsesforbundet, UNHCR, Vejle Kommune, Vesthimmerland Kommune og Viborg Kommune.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ Mindreudgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget medfører følgende direkte mindreudgifter for det offentlige: 2019: 213,1 mio. kr. 2020: 424,9 mio. kr. 2021: 772,8 mio. kr. 2022: 1.562,7 mio. kr. 2023: 1.945,4 mio. kr. 2024: 2.024,4 mio. kr. 2025: 1.682,0 mio. kr.	Forslaget medfører følgende direkte merudgifter for det offentlige: 2019: 129,2 mio. kr. 2020: 257,8 mio. kr. 2021: 468,7 mio. kr. 2022: 948,3 mio. kr. 2023: 1.180,4 mio. kr. 2024: 1.226,6 mio. kr. 2025: 1.018,7 mio. kr.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Det vurderes ikke, at forslaget medfører væsentlige meropgaver for kommunerne.	Det vurderes ikke, at forslaget medfører væsentlige meropgaver for kommunerne.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Enkelte borgere vil skulle dokumentere tilstedeværelse i riget tilbage i tiden
Forholdet til EU-retten		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den gældende bestemmelse i lovens § 11, stk. 1, regulerer betingelserne for at kommunen kan yde hjælp i form af integrationsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

De gældende grundbetingelser for at modtage hjælp fremgår af § 11, stk. 2:

- 1) at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivsophør,
- 2) at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsørgelse, og
- 3) at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Efter gældende § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, er retten til uddannelseshjælp og kontanthjælp tillige betinget af, at ansøgeren har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år. I beregningen af opholdstiden indgår perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat. Ophold i udlandet i perioder på sammenlagt højst 2 måneder pr. kalenderår i forbindelse med ferie, studierejser, tjeneste- og forretningsrejser m.v. ligestilles med ophold her i riget, hvis personen har beholdt sin bopæl her i riget. Ophold i udlandet på militær mission for den danske stat under instruktion af forsvaret ligestilles med ophold her i riget. Det samme gælder ophold i udlandet, hvor personen af den danske stat er stillet til rådighed for militær mission under instruktion af udenlandsk eller international myndighed.

Efter gældende § 11, stk. 6, gælder kravet om, at ansøgeren skal have opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, ikke for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.

Efter gældende § 11, stk. 7 træffer kommunen afgørelse om retten til integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Personen har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp personen er berettiget til. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i stk. 3 er opfyldt, yder kommunen integrationsydelse.

I § 1 nr. 1, foreslås § 11, stk. 3, 1. pkt. »7 år inden for de seneste 8 år« ændret til: »9 år inden for de seneste 10 år

Forslaget indebærer, at opholdskravet øges med 2 år fra sammenlagt 7 år ud af de seneste 8 år til 9 år ud af de seneste 10 år, som betingelse for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp. Dermed skal alle, der modtager eller ansøger om at modtage kontanthjælp, uddannelseshjælp eller integrationsydelse den 1. januar 2019 eller senere, opfylde det opjusterede opholdskrav, jf. § 3, stk. 1.

Som for 7-års kravets vedkommende indgår der i beregningen af 9-års kravet perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget. Denne regnes for alle fra tidspunktet for pågældendes registrering som indrejst i CPR. Efter lovbekendtgørelse nr. 646 af 2. juni 2017 om Det Centrale Personregister (CPR-loven) kan personer, der opfylder indrejsekriterierne i CPR-lovens § 16, blive folkeregistreret (bopælsregistreret) i CPR. For at blive bopælsregistreret i CPR skal vedkommende have lovligt ophold, være her i landet i over tre måneder og have en bolig eller et fast opholdssted. Der er herudover i CPR-loven regler for, hvornår en person skal registreres som udrejst i CPR. CPR-loven er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning, og Grønland er en del af CPR. Færøerne har egen selvstændig folkeregistreringslovgivning og er ikke en del af CPR. Ved vurderingen af, om en person har haft ophold i Danmark eller Grønland, er der i lovforslaget taget udgangspunkt i, hvorvidt den pågældende har været bopælsregistreret i CPR i Danmark eller Grønland. Dette udgangspunkt vil dog skulle fraviges, hvis der er grunde, som fører til et andet resultat, herunder såfremt ansøgeren har været folkeregistreret på Færøerne efter den færøske folkeregistreringslovgivning.

Kommunen vil ved et opslag i CPR i mange tilfælde umiddelbart kunne afgøre, om ansøgeren må antages at opfylde opholdskravet. Ved benyttelsen af CPR er det imidlertid vigtigt at være opmærksom på CPR-lovens regler om registrering af indrejse, udrejse og bopæl i Danmark, idet der i dette regelsæt f.eks. tillades fraværsperioder fra landet på op til 6 måneder. For det andet er det vigtigt at være opmærksom på, at oplysningerne i CPR som hovedregel er baseret på ansøgerens egne anmeldelser til kommunen. Giver de oplysninger, der er i kommunens besiddelse, fx skatteoplysninger, kommunen anledning til tvivl om, hvorvidt opholdskravet er opfyldt, har ansøgeren pligt til at bidrage med den fornødne dokumentation, som kan være dokumentation fra f.eks. ATP, SE-registrering, bankoplysninger og andet.

For flygtninge og familiesammenførte foretages registrering i CPR efter reglerne i integrationsloven og kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 980 af 28. juni 2016 om boligplacering af flygtninge. Det følger heraf, at en flygtning skal registreres i CPR som tilflyttet kommunen senest fra den dato, hvor ansvaret for flygtningen overgår til kommunen, jf. bekendtgørelsens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ansvar for en flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 påhviler kommunen fra udgangen af den første hele måned efter, at flygtningen af Ud-

lændingestyrelsen er visiteret til kommunen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, 1. pkt. Ansvar for en flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8 påhviler kommunen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i CPR som tilflyttet kommunen, jf. integrationslovens § 4, stk. 3, 1. pkt. Tilsvarende gælder for familiesammenførte og indvandrere, jf. integrationslovens § 4, stk. 3, 2. pkt.

Det bemærkes desuden, at det forhold, at der af administrative grunde kan være udstedt et administrativt CPR-nummer til en udlænding, før den pågældende tager ophold eller bopæl i en kommune, ikke er at sidestille med bopælsregistrering i CPR. Opholdstiden regnes således først fra det tidspunkt, hvor udlændingen bopælsregistreres i kommunen.

Til nr. 2

Efter gældende regler i § 11 stilles der ikke krav om at personer opfylder et krav om ordinær beskæftigelse som betingelse for ret til uddannelses- eller kontanthjælp.

Det foreslås i § 11, stk. 6, at retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp bliver betinget af, at personen har haft ordinær beskæftigelse her i riget i en periode, som sammenlagt svarer til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år. Dette skal gælde for udlændinge, der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget, samt for personer, der er folkeregistreret som indrejst fra udlandet i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter udlandsophold i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Med den foreslåede bestemmelse indføres et beskæftigelseskrav for at få ret til uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Persongruppe, der skal opfylde beskæftigelseskravet som følge af indrejse den 1. januar 2008 eller senere

Med denne del af forslaget afgrænses den persongruppe, der er omfattet af forslaget til udlændinge, der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget, samt personer, der er folkeregistreret som indrejst fra udlandet i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter udlandsophold i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Dermed skal kommunen fra og med den 1. januar 2019 for alle nye ansøgere undersøge, om disse er bopælsregistreret som indrejst i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter et udlandsophold på mere end 12 sammenhængende måneder. Hvis et af

disse kriterier er opfyldt, skal kommunen dernæst undersøge, om personen i de seneste 10 år har haft arbejde svarende til fuldtidsarbejde i 2 år og 6 måneder.

En person, der på ikrafttrædelsestidspunktet modtager integrationsydelse og endnu ikke opfylder det gældende opholdskrav på 7 ud af 8 år pr. 31. december 2018, vil som udgangspunkt være omfattet af den persongruppe, der skal opfylde beskæftigelseskravet efter 1. januar 2019 for at opnå ret til uddannelseshjælp eller kontanthjælp. For personer, der nyansøger fra og med 1. januar 2019, vil et udlandsophold, der ligger forud for 1. januar 2008, kunne have betydning for, hvorvidt den pågældende tilhører den persongruppe, der skal opfylde beskæftigelseskravet. Er personen eksempelvis registreret som indrejst 3. januar 2008, og på det registrerede indrejsetidspunkt har et udlandsophold bag sig på mere end 12 på hinanden følgende måneder, tilhører ansøgeren den persongruppe, der skal opfylde det nye beskæftigelseskrav.

For så vidt angår indrejse den 1. januar 2008 eller senere regnes indrejse for alle fra tidspunktet for pågældendes registrering som indrejst i CPR og dermed også bopælsregistreret, jf. § 16, stk. 5 i CPR-loven. Der henvises til bemærkningerne herom i pkt. 4.2.1. og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1.

For så vidt angår opgørelse af 12 på hinanden følgende måneder regnes udrejse tilsvarende fra tidspunktet for pågældendes registrering som udrejst i CPR, jf. § 24 i CPR-loven.

Efter den foreslåede bestemmelse finder § 11, stk. 3, 4. og 5. pkt. tilsvarende anvendelse for opgørelsen af de 12 på hinanden følgende måneder.

Svarende til, hvad der gælder for udlandsophold ved opgørelse af det foreslåede opholdskrav på mindst 9 år ud af de seneste 10 år, betyder det, at ophold i udlandet som militært personel eller civil medarbejder udsendt af den danske stat på militær mission og ophold i udlandet, hvor personen af den danske stat er stillet til rådighed for militærmission under instruktion af udenlandsk eller international myndighed, ligestilles med ophold her i riget ved vurderingen af, hvorvidt en person er omfattet af beskæftigelseskravet. Sådanne perioder uden for Danmark vil dermed ikke være at betragte som ophold uden for riget og vil dermed ikke indgå i opgørelse af en periode på 12 på hinanden følgende måneder uden for riget.

Militær mission er efter forslaget defineret som en mission, der gennemføres i regi af Forsvarsministeriet med udsendelse af medarbejdere med ansættelse, herunder en som følge af missionen meddelt tjenestefrihed, under Forsvarsministeriets ressort, herunder kontraktansatte indenfor Forsvarsministeriets område på baggrund af en beslutning truffet af regeringen, Folketinget eller forsvarsministeren. Endvidere forstås efter bestemmelsen

personer, der af den danske stat er stillet til rådighed for internationale militære missioner overalt i verden, herunder missioner for EU, NATO, FN og andre internationale organisationer, så længe missionen sker på vegne af eller i regi af den danske stat og under instruktion af den internationale myndighed.

Forsvarsministeriets medarbejdere udsendt i international tjeneste fx til NATO hovedkvarterer er ikke omfattet af ovenstående og betragtes altså ikke som på »militær mission«.

Arbejde for private sikkerhedsorganisationer eller fremmede militære magter er heller ikke omfattet af begrebet udsendt af den danske stat i en militær mission efter dette lovforslag.

Vurderingen af, om en person er omfattet af bestemmelsen, foretages ud fra følgende 3 kriterier; jobfunktionen, ansættelsesforholdet samt over/underordningsforholdet.

1. kriterium - jobfunktionen - afgrænses som den militære mission og betyder, at den udsendte skal være udsendt på en militær mission. I denne forbindelse tænkes der ikke blot på soldater, men alle andre der på lignende vis udsendes på militær mission, fx feltpræster og læger.

2. kriterium - ansættelsesforholdet - består i, at personen skal være udsendt for den danske stat, og dermed ansat af den danske stat til at indgå i den militære mission. Ansættelsesforholdet vil typisk bestå i en ansættelse i Forsvarsministeriets ressort, herunder fx Beredskabsstyrelsen, Forsvarets Efterretningstjeneste m.v., men kan også være en ansættelse, hvor personen udlånes til forsvaret.

3. kriterium - instruktionsbeføjelsen - ligger i kravet om, at vedkommende under udsendelsen skal være under instruktion af forsvaret. Der ligger heri et over/underordningsforhold, hvor den udsendte er underlagt en pligt til at modtage ordre fra den øverstkommanderende på den enhed, vedkommende er sendt af sted med, eller af Forsvarsministeriet. Ifølge forslaget sidestilles ophold i udlandet, hvor personen af den danske stat er stillet til rådighed for militære missioner under instruktion af udenlandsk eller international myndighed, med ophold under instruktion af det danske forsvar. Samtlige 3 kriterier skal være opfyldt for, at en person kan være omfattet af bestemmelsen.

Som eksempler på persongrupper, der med de gældende ansættelsesvilkår vil være omfattet af bestemmelsen, kan nævnes soldater, militærrets presseinformationsmedarbejdere, beredskabsstyrelsens medarbejdere, reddere, personbeskyttere, politipersonel, fængselspersonale, feltpræster, sygeplejersker, læger og andre civile, som er ansat under Forsvarsministeriets ressort.

Som eksempler på persongrupper, der ikke vil være omfattet af bestemmelsen, kan nævnes andre journalister end militærrets presseinformationsmedarbejdere og ambassadefunktionærer.

Opgørelsen af beskæftigelseskravet

Hvorvidt ansøgeren opfylder beskæftigelseskravet er afhængig af, om ansøgeren regnet fra afgørelsestidspunktet i de seneste 10 år har haft en samlet beskæftigelse beregnet som et antal løntimer, der svarer til 2 år og 6 måneder, dvs. 4.810 timer.

Således angiver beskæftigelseskravet i den foreslåede § 11, stk. 6, nr. 2, at beskæftigelsen sammenlagt skal svare til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder. Beskæftigelsesperioden kan alene indeholde perioder med ordinær beskæftigelse af en varighed, der i forhold til fuld tid summer op til 2 år og 6 måneder. Det indebærer, at kravet også vil kunne opfyldes ved f.eks. et arbejde på halv tid af en samlet varighed på 5 år inden for de seneste 10 år.

Efter forslaget medregnes der for lønmodtagere timer, for hvilke der udbetales løn, hvis den beskæftigelse, hvortil løntimerne er knyttet, kan betragtes som lønarbejde. Således medregnes ferie, løn i en opsigelsesperiode, selv om pågældende er fritstillet, barsel og sygdom, barns 1. og 2. sygedag, feriefridage og børnefamiliefridage («omsorgsdage»), hvis arbejdsgiveren udbetaler løn.

Kravet om ordinær beskæftigelse omfatter alene ordinært og ustøttet arbejde. Der er tale om støttet arbejde, hvis der ydes offentligt tilskud til lønnen efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Integrationsgrunduddannelse (igu) er dermed ustøttet arbejde.

Der skal efter forslaget være tale om sædvanligt, lønnet arbejde, dvs. at opgørelsen baseres på opgjorte løntimer i et sædvanligt beskæftigelsesforhold, der er i overensstemmelse med gældende overenskomster eller i øvrigt er udført på almindelige løn- og arbejdsvilkår, jf. de regler der anvendes i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. Der stilles ikke krav om en bestemt timeløn. Der kan dog have været tale om så usædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, at kommunen ud fra en omgåelsesbetragtning må nå frem til, at der ikke foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at der har været tale om arbejde i et sædvanligt ansættelsesforhold. Det betyder, at en timeløn på fx 50 kr. som udgangspunkt ikke accepteres som opfyldelse af beskæftigelseskravet.

Hvis beskæftigelsen er udført inden for rammerne af en overenskomst på området, vil der normalt ikke være tvivl om, at betingelserne er opfyldt. Er timerne helt eller delvis opnået

ved udbetaling af tabt arbejdsfortjeneste efter § 42 i lov om social service eller plejevederlag efter § 120 i samme lov, medregnes timerne ikke. De tilsvarende principper gælder efter forslaget for afgørelsen af, hvorvidt der er tale om et sædvanligt beskæftigelsesforhold, som imidlertid godt kan være på mindre end fuld tid.

Kan en persons arbejdstid ikke konstateres ved indberetning til indkomstregisteret, fordi der ikke skal indberettes løntimer, jf. § 3 i lov om et indkomstregister (»ikke-kontrollabel arbejdstid«), skal indtægten fra arbejdet omregnes til timer med den til enhver tid gældende omregningssats. Det betyder, at den erhvervede indtægt for hvert indtægtsår divideres med den omregningssats, som er gældende for det kalenderår, hvor indkomsten er indberettet til indkomstregisteret, eller det indkomstår, som årsopgørelsen dækker, og herved fremkommer et timetal for hvert år. Satsen for 2018 foreslås fastsat til 122,50 kr. svarende til den omregningssats, der fremgår af § 13 f, stk. 15, i lov om aktiv socialpolitik i forbindelse med 225 timers reglen. Beløbet reguleres en gang årligt, jf. § 109, stk. 1, nr. 2 i lov om aktiv socialpolitik. Der henvises til tabellen indeholdende omregningssatserne for tidligere år nedenfor.

Beskæftigelseskravet svarer efter forslaget til 2 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse og udgør 4.810 arbejdstimer inden for en 10-årig periode. Med udgangspunkt i beregningsmetoden for omregning af timer med en omregningssats, jf. lov om arbejdsløshedsforsikring indebærer dette, at indtægtskravet over en periode på 10 år bliver 589.225 kr. (2018) i alt. Der kan højst medregnes 19.641 kr. (2018) pr. måned.

For så vidt angår selvstændige, tages der efter forslaget udgangspunkt i de opgørelsesprincipper, der fra den 1. oktober 2018 vil finde anvendelse i arbejdsløshedsforsikringssystemet, jf. lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. Herefter vil det være en persons aktiviteter, der indebærer rettigheder efter loven fremfor en vurdering af personens status som enten lønmodtager eller selvstændig. Dermed vil indtægter fra bibeskæftigelse også tælle med i opgørelsen af det nødvendige indkomstkra/timetal i forhold til dagpenge.

Således sker beregningen efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., for så vidt angår selvstændige, på baggrund af overskud fra selvstændig virksomhed omregnet med en omregningssats.

Efter forslaget sker beregningen for selvstændige på baggrund af en summering af al A- og B-indkomst (hvoraf der skal betales arbejdsmarkedsbidrag) og overskud i selvstændig virksomhed samt A-indkomst udbetalt til ejeren af et selskab, hvor ejeren har afgørende indflydelse, svarende til principperne i lov om arbejdsløshedsdagpenge.

Det betyder, at der foretages en opgørelse af timer på baggrund af løntimer, der er indberettet til indkomstregisteret, samt A- og B-indkomst og overskud fra selvstændig virksomhed, der bliver omregnet ved en omregningssats på 122,50 kr. svarer til omregningssatsen i forhold til 225 timers reglen, jf. § 13 f, stk. 15, i lov om aktiv socialpolitik. Den erhvervede indtægt for hvert indtægtsår divideres med den omregningssats, som er gældende for det kalenderår, hvor indkomsten er indberettet til indkomstregisteret, eller det indkomstår, som årsopgørelsen dækker.

Omregningssats for indtægterne fra personer uden fastsat arbejdstid og selvstændige i 2018 til anvendelse for indtægtsårene 2009-2017:

2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
100,08	103,18	107,00	109,03	112,20	113,99	116,04	117,78	119,08	120,99

Den højeste månedsindtægt i kr., der kan medregnes i forhold til omregning af timer i beskæftigelseskravet:

2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
16.047	16.544	17.156	17.482	17.989	18.277	18.606	18.885	19.093	19.399

For så vidt angår selvstændige, der forud for ansøgningen har haft selvstændig virksomhed, foreslås det, at opgørelsen af beskæftigelseskravet kommer til at svare til den opgørelse, der fra den 1. oktober 2018 vil finde anvendelse i arbejdsløshedsforsikringssystemet. En aktivitet anses for selvstændig virksomhed, hvis ansøgeren har været personligt beskæftiget med en virksomhed, og et eller flere af følgende forhold har været opfyldt:

- 1) Aktiviteten har været registreret med CVR-nummer eller SE-nummer, medmindre indkomst fra aktiviteten er blevet beskattet som lønindkomst.
- 2) Overskud eller underskud fra aktiviteten er beskattet som selvstændig erhvervsvirksomhed.
- 3) Aktiviteten har medført, at ansøgeren har modtaget løn udbetalt som A-indkomst fra et selskab, hvori ansøgeren har haft afgørende indflydelse. En ansøger har afgørende indflydelse i et selskab, hvis ansøgeren, dennes ægtefælle eller nærmeste familie ejer mindst 50 pct. eller en bestemmende andel af selskabets kapital eller af stemmerne i selskabet.
- 4) Aktiviteten er udført af ansøgeren som medarbejdende ægtefælle uden lønaftale efter kildeskatteloven.
- 5) Aktiviteten medfører, at ansøgeren har modtaget B-indkomst, der er indgået i en virksomhed.

I visse tilfælde kan en ansøger på ansøgningstidspunktet udøve selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse og alligevel være berettiget til hjælp til forsøgelse efter lov om aktiv

socialpolitik. Kommunen kan med udgangspunkt i den skattemæssige registrering af aktiviteten vurdere, om der er tale om selvstændig bibeskæftigelse eller fritidsbeskæftigelse.

Der kan være situationer, hvor en CVR- eller SE-registrering ikke er ensbetydende med, at aktiviteten er selvstændig virksomhed. Det er de situationer, hvor indkomsten som følge af aktiviteten bliver beskattet som lønmodtager eller honorarindkomst. Skattesystemet lægger ikke i samme grad vægt på CVR eller SE-nummeret ved vurderingen af, om en aktivitet er selvstændig erhvervsvirksomhed eller ej. Hvis den enkelte ansøger eller kommunen er i tvivl om den skattemæssige kategorisering, er det altid muligt at bede om et bindende svar fra SKAT. Ledige, som tidligere har været selvstændige eller som driver selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse, vil som udgangspunkt have adgang til nødvendig information om, hvordan deres indkomst beskattes i form af afsluttet årsregnskab.

Der henvises til pkt. 4.2.3

I den foreslåede § 11, stk. 6, 4. pkt. foreslås det, at beskæftigelseskravet alene kræves opfyldt én gang, uanset om personen løbende modtager uddannelses- eller kontanthjælp eller genansøger herom efter en ny periode med beskæftigelse.

Det betyder, at kommunen ikke løbende skal foretage beregninger af beskæftigelsesperioder 10 år tilbage i tiden i forhold til en person, der modtager kontanthjælp og har opfyldt beskæftigelseskravet efter 1. januar 2019. En person, der udrejser i mere end 12 på hinanden følgende måneder efter 1. januar 2019, og efter at have opfyldt beskæftigelseskravet, stilles ikke atter over for et beskæftigelseskrav ved fornyet indrejse til Danmark og ansøgning om ydelse. Personen vil i en sådan situation alene skulle opfylde opholdskravet, som indebærer, at personen forud for fornyet ansøgning skal have opholdt sig i Danmark i 9 ud af de sidste 10 år. I den beskrevne situation indebærer dette, at personen henvises til integrationsydelse, fordi personen ikke opfylder opholdskravet, men altså ikke i kraft af beskæftigelseskravet.

Til nr. 3

Det fremgår af den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 8, 1. pkt., at kravet om ordinær fuldtidsbeskæftigelse i riget svarende til 2 år og 6 måneder ikke gælder for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettiget til hjælpen.

Der henvises til bemærkningerne herom i pkt. 3.2. de almindelige bemærkninger og pkt. 9 om forholdet til EU-retten.

For så vidt angår EU-rettens anvendelse i forhold til en dansk statsborger, er denne efter EU-retten berettiget til hjælp, når personen vender tilbage til Danmark fra ophold i et andet EU-/EØS-land og opnår arbejdstagerstatus i Danmark. En dansk statsborger opnår arbejdstagerstatus i Danmark, når denne borger har haft beskæftigelse på det danske arbejdsmarked efter dennes tilbagevenden til Danmark og i øvrigt opfylder betingelserne for at blive anset som arbejdstager efter EU-retten. Der henvises til principafgørelse A-34-06.

En dansk statsborger, der efter sin tilbagevenden til Danmark fra et ophold i et andet EU-/EØS-land hverken opfylder opholdskravet eller har opnået arbejdstagerstatus, kan dog efter EU-retten alligevel have ret til uddannelses- eller kontanthjælp, hvis personen har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark.

Det beror på en konkret vurdering, om en dansk statsborger har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark. I vurderingen af tilknytning kan følgende kriterier indgå:

- Samlet ophold i Danmark set i forhold til varigheden af ophold i andre EU-/EØS-lande,
- beskæftigelse i Danmark eller øvrige økonomiske bånd til Danmark,
- nære familiemedlemmer i Danmark,
- taget grundskole og/eller uddannelse i Danmark,
- danskkundskaber,
- sociale bånd til Danmark

De nævnte kriterier er vejledende, og der skal foretages et konkret og individuelt skøn i den enkelte sag. Det kan være relevant at inddrage andre kriterier end de nævnte, som kan bidrage til at fastslå, om personen har en tilstrækkelig grad af tilknytning til Danmark. Den enkelte sags omstændigheder er afgørende for, hvilke kriterier der skal indgå i vurderingen af personens tilknytning til Danmark og hvilken vægtning, de enkelte kriterier skal have. Personens tilknytning til Danmark kan ikke vurderes alene på grundlag af opholdstiden i og uden for Danmark, og flere kriterier skal undersøges, inden der kan træffes en afgørelse. Hvis der er tale om ophold i et andet EU-/EØS-land af kort varighed set i forhold til personens ophold i Danmark, er der en formodning for, at personen ikke har mistet sin tilknytning til Danmark. Omvendt vil ophold i et andet EU-/EØS-land i en længere periode, tale for, at der skal stilles større krav til tilknytningen, og at der skal foretages en nærmere undersøgelse af flere kriterier. Der er tale om skønsmæssig vurdering, hvor der foretages en undersøgelse af de forhold, der er relevante for sagen, med henblik på at træffe afgørelse på et oplyst grundlag. Kommunen kan indhente de relevante oplysninger fra personen. Kommunen kan også indhente oplysninger fra andre myndigheder. Der henvises i den forbindelse til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Der henvises til orienteringsbrev af 24. november 2016 om behandling af sager om kontanthjælp og integrationsydelse til danske statsborgere, der har haft ophold i et andet EU/EØS-land i mere end et år.

Endvidere fremgår det af den nyaffattede § 11, stk. 8, 2. pkt., at beskæftigelseskravet ikke gælder for førtidspensionister, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening eller en tilsvarende pension fra et andet EU/EØS-land, eller for personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. lov om social pension. For alderspensionister betyder det, at personer, der har nået den til enhver tid gældende folkepensionsalder i Danmark i medfør af lov om social pension, er undtaget fra beskæftigelseskravet. Der tages udgangspunkt i ansøgerens individuelle pensionsalder efter lovgivningen.

Udenlandske og danske statsborgere, som ikke er berettiget til folkepension, fordi de ikke opfylder optjeningsbetingelserne i lov om social pension, er således omfattet af de almindelige regler i aktivloven, således at alene 9 ud af 10 års ophold her i riget kvalificerer dem til at modtage kontanthjælp eller hjælp efter f.eks. § 27 i lov om aktiv socialpolitik. Arbejdsevnen og helbredstilstanden spiller ingen rolle for ydelsesniveauet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.1.

Det fremgår af den gældende § 11, stk. 3, 2. pkt., at der i beregningen af opholdskravet indgår perioder, hvor ansøgeren har haft folkeregisteradresse her i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat. En særlig grund kan eksempelvis være manglende registrering af indkomst i e-indkomstregistret en periode, som kan være et tegn på, at personen trods registrering i CPR som herboende har opholdt sig uden for riget.

Til nr. 4

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 11, stk. 7, i lov om aktiv socialpolitik, at kommunen træffer afgørelse om retten til integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Personer har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp personen er berettiget til. Det fremgår af § 11, stk. 7, 3. pkt., at kommunen yder integrationsydelse, hvis personen ikke kan dokumentere, at opholdskravet i stk. 3 er opfyldt.

Med indførelsen af et beskæftigelseskrav på 2 år og 6 måneder inden for 10 år, jf. den nyaffattede § 11, stk. 6, som foreslået i § 1, nr. 2, vil en ansøger ikke alene skulle dokumentere opfyldelsen af opholdskravet, men også beskæftigelseskravet på 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år. Kan personen ikke dokumentere, at de to krav er opfyldt, yder kommunen integrationsydelse.

Til nr. 5

Det fremgår af den gældende § 27, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at for personer, der opfylder opholdskravet, jf. § 11, stk. 3, udgør hjælpen et månedligt beløb, der svarer til, hvad der ydes en gift folkepensionist uden andre indtægter end folkepensionen, til personer,

- 1) der har nået efterlønsalderen som fastsat i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., og
- 2) som ikke kan få social pension på grund af betingelserne om optjening.

Med nyaffatningen af § 11, stk. 6, som foreslået i § 1, nr. 2, vil den omhandlede persongruppe i § 27, stk. 1, også skulle opfylde beskæftigelseskravet på 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år, for at være berettiget til et månedligt beløb, der svarer til, hvad der ydes en gift folkepensionist uden andre indtægter end folkepensionen.

Til § 2

Det fremgår af § 12 i, stk. 2 i lov om Udbetaling Danmark, at Udbetaling Danmark i en 11-årig periode skal samkøre eller sammenstille oplysninger om personer, der modtager integrationsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i lov om aktiv socialpolitik, og som har modtaget en afgørelse om tilbagebetaling efter § 91, stk. 1, nr. 5, i lov om aktiv socialpolitik, med oplysninger fra indkomstregisteret og med nødvendige indtægtsoplysninger fra andre registre, herunder fra andre myndigheder, med henblik på kontrol af, at personerne ikke modtager hjælp i form af uddannelseshjælp eller kontanthjælp uden at opfylde opholdskravet, jf. § 11, stk. 3-5, i lov om aktiv socialpolitik.

11-års perioden har baggrund i det nugældende opholdskrav i § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp tillige er betinget af, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, og at en eventuel karantæneperiode på 3 år ikke medregnes ved beregningen af opholdsperioden, jf. samme lovs § 11, stk. 4.

Med udvidelsen af opholdskravet fra sammenlagt 7 år ud af de seneste 8 år til sammenlagt 9 år ud af de seneste 10 år foreslås det, at den 11-årige periode, hvori Udbetaling Danmark skal samkøre eller sammenstille oplysninger om denne persongruppe, udvides til 13 år. Forslaget er dermed alene en konsekvensændring i forhold til udvidelse af opholdskravet.

Til § 3

Til nr. 1

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplyst i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 4 c, stk. 4, nr. 5, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 1-10 eller 12 til § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 2

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 2, nr. 10, at ændre henvisningen fra stk. 14 til stk. 13 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3 (om henholdsvis konventionsstatus, beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus), § 8 (om kvoteflygtninge), § 9 (om familiesammenføring), § 9 b (om humanitær opholdstilladelse), § 9 c (om bl.a. ganske særlige grunde), § 9 d (tidligere danske statsborgere), § 9 e (opholdstilladelse til visse bosniske statsborgere og statsborgere fra Kosovo), §§ 9 m og 9 n (om medfølgende familie til henholdsvis udenlandske arbejdstagere og studerende) eller § 9 p (om udlændinge der ifølge Danmarks internationale forpligtelser er berettiget til at arbejde

her i landet) nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor.

Det foreslås, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, ophæves.

Forslaget indebærer, at der fra lovens ikrafttræden ikke længere vil kunne ansøges om opholdstilladelse efter bestemmelsen. En udlænding, som får inddraget eller nægtet sin opholdstilladelse forlænget, og som er i beskæftigelse vil herefter alene kunne fortsætte opholdet i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis udlændingen søger om og opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til **afsnit xx** i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning om efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 2, nr. 12, der bliver nr. 11, i § 9 a, stk. 18, der bliver stk. 17, og to steder i § 9 a, stk. 20, der bliver stk. 19, at ændre henvisningen fra stk. 17 til stk. 16 er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 5

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed efter stk. 2. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er således oplistet i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om fire steder i § 9 a, stk. 5, at ændre henvisningen fra stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12 til stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11 er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 6

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 7

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplistet i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 9 a, stk. 8 og 9, der bliver stk. 7 og 8, at ændre henvisningen fra stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12 til stk. 2, nr. 1-8 og 11, er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 8

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplistet i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 9 a, stk. 10, der bliver stk. 9, at ændre henvisningen fra stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12 til stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 9

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 11, der bliver stk. 10, at ændre henvisningen fra nr. 12, litra a-c til nr. 11, litra a-c, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, mens forslaget om i § 9 a, stk. 11, at ændre henvisningen fra stk. 4 og 10 til stk. 4 og 9 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 10

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, jf. herved udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 16, der bliver stk. 15, at ændre henvisningen fra stk. 17 til stk. 16 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6, mens forslaget om i § 9 a, stk. 16, at ændre henvisningen fra stk. 2, nr. 12, til stk. 2, nr. 11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 11

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, jf. herved udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 19, der bliver stk. 18, at ændre henvisningen fra stk. 20 til stk. 19 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 12

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 a, stk. 22, der bliver stk. 21, at ændre henvisningen fra stk. 17-20 til stk. 16-19 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 13

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplyst i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 9 h, stk. 1, nr. 4, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 1-12 til § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 14

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 h, stk. 1, [nr. 17], at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 11 til § 9 a, stk. 10, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 15

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 h, stk. 3, og i § 52 b, stk. 2, nr. 5, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 17 til § 9 a, stk. 16, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 16

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 h, stk. 7, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 2, nr. 3, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 5-7 til § 9 a, stk. 5-6, er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 17

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 9 m, stk. 1, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, til § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, mens forslaget om i § 9 m, stk. 1, at ændre henvisningen fra stk. 11 til stk. 10 er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

[Til nr. 17a

Konsekvensrettelse]

Til nr. 18

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskellige opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplistet i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 17, stk. 5, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 12 til § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 11, og at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 12 til § 9 a, stk. 2, nr. 11, er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 19

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. De forskelli-

ge opholdsordninger med henblik på beskæftigelse er oplyst i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, om fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning for visse udlændinge, der har fået deres opholdstilladelse inddraget eller nægtet forlænget.

Forslaget om i § 40, stk. 3, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12 til § 9 a, stk. 2, nr. 1-8 og 11, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Til nr. 20

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 48 h, stk. 2, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 2, nr. 10, og stk. 15, til § 9 a, stk. 2, nr. 10, og stk. 14, er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til nr. 21

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, at visse udlændinge efter ansøgning kan opnå fortsat ophold i Danmark på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, hvis deres opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingelovens § 9 a, stk. 6, indeholder regler om indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 3, nr. 3, foreslås det at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Som konsekvens heraf foreslås det med lovforslagets § 3, nr. 6, at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Forslaget om i § 52 b, stk. 2, nr. 6, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 19 til § 9 a, stk. 18, og to steder i § 52 b, stk. 2, nr. 6, at ændre henvisningen fra § 9 a, stk. 20, til § 9 a, stk. 19, er konsekvenser af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 9 a, stk. 6.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§ 1 og 2 træder i kraft den 1. januar 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 3 træder i kraft den 1. juli 2018.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1, nr. 2, finder anvendelse for personer, der er folkeregistreret som indrejst fra udlandet til riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, herunder udlændinge der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret i riget.

Det foreslås i *stk. 4*, at loven ikke finder anvendelse for personer, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2019, jf. dog tilfælde af fornyet ansøgning efter ophør af ydelse i perioden efter 1. januar 2019 i *stk. 4*.

Det foreslås i *stk. 5*, at for den i *stk. 4* nævnte persongruppe skal beskæftigelseskravet gælde, i det omfang uddannelses- eller kontanthjælpen ophører i en sammenhængende periode på 2 hele kalendermåneder efter 1. januar 2019, og der på ny ansøges om ydelse.

En typisk situation vil være, at en kontanthjælpsmodtager får arbejde en periode på mere end 2 hele kalendermåneder, men herefter må ophøre med beskæftigelsen på grund af sygdom eller afskedigelse. Når der er gået mere end 2 hele sammenhængende kalendermåneder uden kontanthjælp, er personen ved nyansøgning ikke længere omfattet af undtagelsesbestemmelsen i *stk. 4*, men skal opfylde beskæftigelseskravet for at have ret til kontanthjælp (eller uddannelseshjælp).

Beskæftigelseskravet er individuelt, hvilket indebærer, at et ophør af den ene ægtefælles kontanthjælp i 2 hele kalendermåneder i medfør af denne overgangsregel indebære, at denne ægtefælle skal opfylde beskæftigelseskravet. Ægtepar har gensidig forsørgelsespligt, hvor den ene ægtefælles kontanthjælp kan ophøre på grund af høje ægtefælleindtægter. Forløber der 2 hele kalendermåneder, hvor der ikke udbetales kontanthjælp på grund af høje ægtefælleindtægter, skal denne ægtefælle opfylde beskæftigelseskravet. Det samme gælder, hvis hjælpen har været standset i 2 hele kalendermåneder, f.eks. på grund af en ophørssanktion eller en arv.

Det foreslås i *stk. 6*, at lovforslagets § 3 ikke skal finde anvendelse for udlændinge, der inden 1. juli 2018, hvor § 3 træder i kraft, har indgivet ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11. For disse udlændinge vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Forslaget indebærer, at ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, der er indgivet inden den 1. juli 2018, hvor lovens § 3 træder i kraft, skal behandles efter de hidtil gældende regler.

Forslaget indebærer endvidere, at udlændinge, der den 1. juli 2018, hvor lovens § 3 træder i kraft, allerede har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11, og som efter lovens ikrafttræden søger forlængelse af denne opholdstilladelse skal have ansøgningen behandlet efter de hidtil gældende regler.

Endelig indebærer forslaget, at klager til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser truffet efter de hidtil gældende regler, ligeledes skal behandles efter de hidtil gældende regler.

§ 5

Efter udlændingelovens § 66 gælder udlændingeloven ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Den foreslåede bestemmelse, der vedrører lovens territoriale gyldighedsområde, betyder, at lovens § 3 ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget